

Vybíráme z blogů signály.cz

Napsal uživatel Juris 21. 1. 2014, rubrika: Z pastorace.

Dárek k narozeninám

Jaký je ten správný dárek? Jiří Barhoň ve své knížce „Zlý farář přejel hodného psa“ píše, že lidé nosí k narozeninám kytice či bonboniéry, on však lidem píše povídky. Taky pěkný a originální dárek. Někdy se ale stane, že člověk je „perplex“, protože ho informace, že někdo má narozeniny, zaskočí.

No, a to se shodou okolností před několika dny stalo mě. Byl jsem na cestách na svém bývalém působišti. Už jsem byl docela unavený z aktivit a různých setkání, a tak jsem chtěl co nejrychleji jet domů, na faru, do Osové Bítýšky.

Ale pak jsem si uvědomil, že tu je několik lidí, kteří jsou staří a které jsem doprovázel, a že mám čas, že je můžu navštívit. A tak jsem přijel do jedné malé vesničky, projel okolo bývalé kapličky a zastavil u jednoho starého selského stavení. Vozím s sebou malou kouzelnou krabičku s bonbony pro děti, a když přijdu k seniorům, nabízím jim je taky, vždyť mají k dětem velmi blízko. Viděl jsem u sousedního domu před vraty malého klučinu, proto jsem mu ten

bulharskej bonbon taky nabídl. Byl překvapenej, nebránil se a měl z toho radost.

Pak jsem zamířil ke statku. Z jeho vrat vyběhla kočka, v duchu jsem přemýšlel, kolik jich vlastně Anežka má. Před rokem jich bylo šest, ale starej kocour pošel. Zabouchal jsem na dveře a hrnul jsem se otvorem jak velká voda. Anežka stála u dřezu jako obvykle, měl jsem pocit, že se nic nezměnilo. Byla překvapená, co tu dělám. Sedli jsme si ke stolu a najednou mi řekla, že tu stále ještě je, jestli na ni Pán nezapomněl, a že bude mít za týden narozeniny, 90 let. Mrzelo mě, že jsem u sebe nic neměl, ani kytku, ani bonboniéru, jen vřelý stisk ruky. Ale Anežka se rozplakala a řekla mi, že to, že jsem za ní přijel, bylo pro ni tím největším dárkem.

Seděli jsme spolu a mluvili o životě, o obyčejných věcech. O utrpení starého člověka, jak se jí hojí boláky na noze, o kočkách či staré kačeně na dvorku. Také mi prozradila, že se za mě každý den modlí. Bylo nám spolu dobře. A já jsem si uvědomil, že to nejcennější co můžeme druhému dát, je náš čas, být jen pro něho. Anežka byla šťastná, plakala radosti. A přitom jsem nic zvláštního neřekl ani nedovezl.

Když jsem odcházel, přemýšlel jsem, zda budu pokračovat domů, nebo ještě v nedaleké vesnici navštívím pár dalších přátel. Vůbec se

mně do toho nechtělo, musel jsem se donutit, ale nakonec jsem jel. Po cestě jsem potkával různé známé tváře, přibrzdil jsem, zamával, prohodil slovo.

A pak jsem dorazil k seniorům. Vždy jsme spolu poseděli, probrali obyčejné životní starosti a netrápili jsme se časem. Poslední zastávkou byli manželé Prokopovi, které jsem před rokem sezdával (novomanželé měli tehdy dohromady 177 let). V plechové krabičce ležely poslední dva bonbóny, tak jsem si říkal, že je to potvrzení, že jsem měl všechny ty návštěvy absolvovat a že Hospodin má smysl pro humor. Nic nechybělo, nic nepřebývalo. Dojatý stařec Petr mi držel ruce a se slzami v očích mi řekl, že jsem u nich vždycky vítán, i o půlnoci.

Odjížděl jsem rozechvělý a docela naměko, přemýšlel jsem, co může udělat překonaná lenost a návštěva několika starých lidí. Jejich bývalý kaplan si na ně udělal čas, který by třeba možná raději strávil s vrstevníky či dětmi. A kaplan byl posílen tím, co při setkání prožil, když slyšel svědectví života a povzbuzení, že jej doprovázejí modlitbami. Každý do tohoto setkání a vztahu něco vložil, nic nebylo zadarmo, ale nikdo nebyl ochuzen. Nedivím se Anežce, když to označila tím největším a nejkrásnějším dárkem, který dostala.